

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Davidem Kryskou ve věci

žalobce: **B. M.**, narozen X
státní příslušník Gruzie
bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 21. 1. 2020, č. j. OAM-655/ZA-ZA11-ZA22-2019,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2020, č. j. OAM-655/ZA-ZA11-ZA22-2019, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný rozhodl, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném ke dni podání žádosti (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje.

2. Žalobce namítá, že žalovaný porušil § 2 odst. 4, § 3, § 50 odst. 3 a 4, § 52, § 68 odst. 3 a § 69 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a § 12 písm. b), § 14 a § 14a zákona o azylu.
3. Konkrétně namítá, že napadené rozhodnutí nemá veškeré formální náležitosti vyžadované správním řádem, neboť mu chybí datum vyhotovení, což má mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.
4. Dále má za to, že žalovaný nezjistil řádně skutkový stav věci a nepřihlédl ke všem rozhodným okolnostem, přičemž napadené rozhodnutí nemá oporu v podkladech shromážděných žalovaným, a to stran humanitárního azylu a doplňkové ochrany. Žalovaný nezjistil zdravotní stav žalobce, neboť mu uniklo, že žalobce trpí i hepatitidou B, a nikoliv jen A, C a D a onemocněním AIDS. O této skutečnosti nevěděl ani sám žalobce. Žalovaný tak rezignoval na využití lékařské služby k potvrzení zdravotního stavu žalobce. Pouze konstatoval, že žalobce nepředložil lékařské zprávy, a proto jeho zdravotní stav není vážný, a to navzdory skutečnosti, že důkazní břemeno prokázání nebo vyvrácení tvrzení o zdravotním stavu leželo na žalovaném. Zároveň žalovaný dostatečně nezkoumal možnosti léčby v zemi původu žalobce, zejména její dostupnost, úroveň a odbornost. A to ani za situace, kdy žalobce sdělil žalovanému konkrétní důvody (zásadní nedostatečnost péče v zemi původu), přičemž měl být nesprávně léčen právě v zemi původu. Podklady, ze kterých žalovaný vycházel, jsou obecné a nijak nereflektují žalobcem uváděné skutečnosti. Žalovaný měl vycházet z vícera zdrojů, přičemž nijak nevyvrátil tvrzení žalobce o tom, že v zemi původu by se nemohl se svým onemocněním léčit. Stejně tak žalovaný nezjišťoval situaci osob nakažených onemocněním AIDS v zemi původu žalobce, a to jak ve vztahu k jejich diskriminaci a pronásledování, tak i ve vztahu přístupu k léčbě a zdravotním službám obecně.
5. Žalobce dále namítá, že jeho situace představuje případ hodný zvláštního zřetele, a měl mu proto být udělen humanitární azyl, neboť je osobou těžce nemocnou. K tomu odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 Azs 17/2017-28, a ze dne 28. 1. 2015, č. j. 1 Azs 200/2014-27. Onemocnění hepatitidou typu C představuje při obtížné dostupnosti léčby v zemi původu skutečnost hodnou zvláštního zřetele. Rozsudky uvedené žalovaným v napadeném rozhodnutí nejsou nepřiléhavé, neboť se jedná o skutkově odlišné případy. Žalobci nebyla v zemi původu zajištěna dostatečně kvalitní zdravotní péče, neboť byl po třech měsících léčby propuštěn ze zdravotnického zařízení s tím, že by měl být zdravý, přestože nebyl. To zjistil při zdravotní prohlídce v Německu, kde bylo rovněž zjištěno, že trpí onemocněním AIDS.
6. Žalobce též s odkazem na rozsudek NSS ze dne 9. 10. 2009, č. j. 6 Azs 34/2009-88, namítá, že mu měla být udělena doplňková ochrana podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, neboť mu hrozí vážná újma spočívající v nedostupnosti léčby v zemi původu ve vztahu k jeho onemocnění virem HIV.
7. Závěrem uvádí, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný se nezabýval otázkou pronásledování osob trpících onemocněním AIDS v zemi původu žalobce ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. S odkazem na rozsudek NSS ze dne 19. 5. 2004, č. j. 5 Azs 63/2004-60, má za to, že osoby trpící onemocněním AIDS představují sociální skupinu, která je v zemi původu žalobce pronásledována a které často bývá znemožněn přístup ke zdravotním službám. Jejich osobní informace (o tom,

že jsou nakaženými) jsou předávány třetím osobám. To následně vede k útokům na jejich osobu. Na podporu svých tvrzení žalobce odkázal na několik internetových článků.

8. Žalovaný ve vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Vadu chybějícího data vyhotovení považuje za zhojenou tím, že ve správním spise se nachází ještě jedno totožné rozhodnutí, na kterém je datum „vydání“ vyznačeno. Dále nepovažuje osoby nakažené onemocněním AIDS za sociální skupinu ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, a to ve světle rozsudku NSS ze dne 25. 11. 2003, sp. zn. 2 Azs 40/2003, neboť žalobce se o svůj zdravotní stav nemusí dělit s jinými osobami, a tak předejde pronásledování ze strany společnosti. K nezjištění zdravotního stavu žalobce namítl, že žalobce byl upozorněn na povinnost předkládání zdravotních zpráv, avšak žádnou nepředložil. Proto žalovaný neměl povinnost zkoumat, zda žalobce měl důvody pro udělení azylu, které nesdělil. Stran neudělení humanitárního azylu žalovaný odkázal na judikaturu NSS. Jedná se o správní uvážení, v jehož případě je soudní přezkum omezen. Rozdíl v kvalitě zdravotní péče v zemi původu oproti ČR není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, přičemž žalobce měl v zemi původu přístup k léčbě svých obtíží. Také uvedl, že se zdravotním stavem žalobce zabýval dostatečně, přičemž skutečnost, že žalobcův stav nevyžadoval hospitalizaci, svědčí o tom, že jeho stav není tak vážný, jak tvrdí. ČR nemá sloužit jako bezplatná nemocnice pro cizince, kteří si zde hodlají zdarma vyléčit své zdravotní obtíže. Sami někteří občané ČR musí obstarávat finanční prostředky na léčbu svých nezletilých nemocných dětí pomocí veřejných sbírek. Žalovaný nezjistil, že by žalobci hrozilo „reálné“ nebezpečí vážné újmy.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

9. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), osobu k tomu oprávněnou a že splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
10. Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází soud při přezkoumání rozhodnutí správního orgánu ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“) vyžaduje, aby soudy přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ podle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu. Členské státy Evropské unie byly povinny výše uvedené pravidlo transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (srov. čl. 51 odst. 1 procedurální směrnice). Protože doposud nebyly do českého právního řádu požadavky čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice promítnuty, ačkoliv transpoziční lhůta již uplynula, a žádost žalobce o mezinárodní ochranu byla v projednávané věci podána dne 22. 7. 2019, může se žalobce dovolávat přímého účinku uvedeného článku procedurální směrnice. Ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. se pak neužije.
11. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, protože účastníci řízení s takovým postupem vyjádřili souhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

12. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce dne 22. 7. 2019 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR.
13. Dne 25. 7. 2019 poskytl žalobce údaje k podané žádosti, z nichž vyplývá, že (i) je státním příslušníkem Gruzie; (ii) je gruzínské národnosti; (iii) je schopen dorozumět se rusky a gruzínsky; (iv) vyznává pravoslavné křesťanství; (v) není členem politické strany či hnutí a o politiku se nezajímá; (vi) je ženatý a má dvě děti, s rodinou ale nežije; (vii) v zemi původu naposledy žil ve městě Zugdidi; (viii) na území ČR vstoupil dne 18. 9. 2018, následně odcestoval do Francie, poté do Německa, odkud byl deportován zpět do ČR; (ix) trpí onemocněním hepatitidy typu A, C, D a onemocněním AIDS; (x) k důvodům své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že žádá ze zdravotních důvodů a chce se v ČR léčit.
14. Dne 25. 7. 2019 byl se žalobcem proveden pohovor. Z něj vyplývá, že žalobce přicestoval do ČR, neboť chtěl zjistit svou skutečný zdravotní stav. V zemi původu jej totiž tři měsíce léčili s tím, že měl být uzdraven, nicméně se tak necítil. Po příjezdu do ČR mu jeho známý poradil vycestovat do Francie, kde mají být zdravotní služby lepší. Z Francie odcestoval do Německa, kde mu bylo sděleno, že trpí výše uvedenými onemocněními. K tomu předložil zdravotní zprávy v německém jazyce, z nichž si žalovaný vyhotovil kopie. V zemi původu již jiného poskytovatele zdravotních služeb nenavštívil, neboť zdravotnímu systému v zemi původu nedůvěřuje, a to právě z důvodu nedokončené léčby), tak i z důvodu, že jeho otec v zemi původu zemřel na cirhózu jater. V ČR podstoupil pouze vstupní prohlídku v přijímacím středisku. Ke zdravotnímu stavu uvedl, že ačkoliv má pocit, že je mu líp, periodicky se mu přitěžuje. K možnostem léčby v zemi původu uvedl, že o léčbu hepatitidy se pokoušel, ale marně a o možnostech léčby onemocnění AIDS neví. V průběhu pohovoru žalovaný „poučil [žalobce] o povinnosti sdělit [žalovanému] zdravotní středisko, kde léčbu v ČR případně podstoupí a dodat příslušné lékařské zprávy, které obdrží“. Žádné další důvody své žádosti žalobce neuvedl. Zároveň žalovanému udělil písemný souhlas k nahlížení do zdravotní dokumentace a pořizování jejich kopií.
15. Součástí správního spisu jsou i lékařské zprávy žalobce v německém jazyce ze dnů 16. 1. 2019, 21. 1. 2019, 1. 2. 2019 a 8. 2. 2019, a to bez překladu do českého jazyka.
16. Pro posouzení situace v zemi původu jsou dále součástí správního spisu dokumenty zpracované žalovaným: „Gruzie – Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu“ ze dne 30. 4. 2019 a „Gruzie Informace sítě místních lékařů pracujících v zemích původu, čj. BMA 10823, ze dne 29. dubna 2018, získaná v rámci evropského Projektu lékařských informací o zemích původu IV“ ze dne 26. 11. 2018 (týkající se dostupnosti léčby chronické žloutenky typu C včetně dostupnosti léků). Stejně tak je součástí správního spisu dokument „Gruzie Švýcarský Státní sekretariát pro migraci (SEM), 21. března 2018“ ze dne 8. 6. 2018 týkající se reformy zdravotnictví, zdravotního pojištění a státních zdravotnických programů v zemi původu žalobce.
17. Dne 15. 1. 2020 se žalobce seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí. Práva seznámit se s jejich obsahem, vyjádřit se k nim nebo navrhnout jejich doplnění žalobce nevyužil.
18. Žalobce si napadené rozhodnutí převzal osobně dne 23. 1. 2020. Z protokolu o předání napadeného rozhodnutí ze dne 23. 1. 2020 vyplývá, že žalobce měl být seznámen s rozhodnutím žalovaného „čj. OAM-655/ZA-ZA11-ZA22-2019 ze dne 21. 1. 2020“.
19. O žádosti žalobce rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, v jehož odůvodnění shrnul dosavadní průběh řízení, údaje poskytnuté k žádosti a obsah výpovědi žalobce během

pohovoru. Ve vztahu k udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu žalovaný neshledal existenci odůvodněného strachu žalobce z pronásledování při návratu do země původu. Ohledně udělení humanitárního azylu žalovaný vycházel ze dvou výše uvedených zpráv o zemi původu žalobce vztahujícím se k dostupnosti zdravotní péče, přičemž dospěl k závěru, že v zemi původu je dostupná jak léčba hepatitidy, tak i onemocnění AIDS. Žalobce v rozporu s poučením žalovanému nepředložil žádné lékařské zprávy ani jinak žalovaného neinformoval o svém zdravotním stavu. Případ žalobce není natolik výjimečný, aby byl shledán důvod pro udělení humanitárního azylu. Stran naplnění podmínek podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu žalovaný opětovně poukázal na nepředložení jakýchkoliv zdravotních zpráv o zdravotním stavu žalobce a na zprávy o zemi původu, podle kterých je v zemi původu žalobce dostupná léčba hepatitidy i AIDS. Pokud žalobce nebyl spokojen s léčbou v místě svého pobytu, nic mu nebránilo, aby si za místo pobytu zvolil jiné místo. Zdravotní stav žalobce nepředstavuje bezprostřední ohrožení pro život a transport do země původu mu nezpůsobí zásadní zdravotní komplikace. Po návratu do vlasti tak nemůže žalobci hrozit mučení nebo nelidské a ponižující zacházení v podobě nedostupnosti či nedostatečnosti zdravotní péče.

20. Součástí správního spisu je rovněž stejnopis napadeného rozhodnutí s vyznačením data nabytí právní moci ke dni 23. 1. 2020 a prvopis napadeného rozhodnutí s datem vyhotovení ke dni 21. 1. 2020, nicméně lišící se od stejnopisu záhlavím, kde je uvedeno „*gugu*MINISTERSTVO VNITRA ČR“, přičemž záhlaví stejnopisu obsahuje pouze „MINISTERSTVO VNITRA ČR“.

Posouzení žaloby soudem

21. Žalobce nejprve obecně namítal, že v řízení byla porušena ustanovení § 2 odst. 4, § 3, § 50 odst. 3 a 4, § 52, § 68 odst. 3 a § 69 správního řádu a § 12 písm. b), § 14 a § 14a zákona o azylu. Tato obecná tvrzení však nepovažuje soud za žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. „*Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých ‚obvyklých‘ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami*“ (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Těmto požadavkům ovšem výše uvedená obecná námitka žalobce nedostála, neboť žalobce pouze citoval či parafrázoval ustanovení správního řádu a zákona o azylu, která měla být porušena, aniž by uvedl konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž svá tvrzení o nezákonnosti napadeného rozhodnutí opírá. Soud se jí proto samostatně nezabýval a rozhodnutí přezkoumal pouze v rozsahu řádných žalobních bodů.

K nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí

22. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť taková vada by bránila jeho meritornímu přezkumu. Podle NSS nelze nedostatkem důvodů rozumět dílčí nedostatky odůvodnění, ale pouze nedostatek důvodů skutkových, přičemž skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75).
23. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalobce namítá ve vztahu k absenci jakéhokoli posouzení možnosti pronásledování žalobce jakožto člena sociální skupiny osob, které trpí onemocněním AIDS, a to ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu.
24. Podle § 12 písm. b) zákona o azylu se udělí azyl cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
25. Podle rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 5. 2012, č. j. 62 Az 4/2010-59, a na něj navazujícího usnesení NSS ze dne 7. 11. 2012, č. j. 6 Azs 25/2012-19, mohou osoby trpící onemocněním AIDS tvořit sociální skupinu ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť se jedná o skupinu osob, která se vyznačuje objektivně společnou charakteristikou, kterou společnost takto vnímá. Touto charakteristikou je právě onemocnění AIDS (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 5. 2004, č. j. 5 Azs 63/2004-60). Soud se s těmito judikatorními závěry ztotožňuje a konstatuje, že osoby trpící onemocněním AIDS mohou představovat sociální skupinu ve smyslu § 12 písm. b) zákona. K argumentu žalovaného, že se žalobce o svůj zdravotní stav nemusí dělit s jinými osobami, čímž předejde pronásledování, soud uvádí, že jednak žalobce tvrdí, že tato informace je v Gruzii poskytována třetím osobám bez souhlasu pacientů, jednak zde žalovaný směšuje otázku příslušnosti k sociální skupině s otázkou samotného pronásledování.
26. V napadeném rozhodnutí se žalovaný příslušností žalobce k uvedené sociální skupině nezabýval, a to i přesto, že i pouhá příslušnost k určité sociální skupině může být postačujícím důvodem pro udělení azylu (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 5. 2004, č. j. 5 Azs 63/2004-60). Je nicméně nezbytné, aby žalobce sám uvedl skutečnosti, které představují jeho odůvodněný strach z pronásledování. Žalobce v průběhu správního řízení sice neuvedl ničeho, co by mohlo vypovídat o jeho pronásledování v zemi původu právě pro jeho příslušnost k dané sociální skupině. Tvrzení uvedená v žalobě, ke kterým byl soud povinen přihlédnout (srov. rozsudek Soudního dvora EU ze dne 4. 10. 2018, C-652/16, *Ahmedbekova*, a bod 10 tohoto rozsudku), však obsahují skutečnosti týkající se postavení osob trpících onemocněním AIDS v zemi původu žalobce a mohou tedy představovat jeho tvrzení stran důvodnosti obav z pronásledování. Tvrzení žalobce tak obsahují soubor indikátorů vedoucích k možnému (nikoliv však nutnému) závěru, že by mohl být pronásledován z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný však tyto skutečnosti žádným způsobem nezjišťoval, na postavení osob trpících onemocněním AIDS jako sociální skupiny v zemi původu žalobce se blíže během pohovoru nedotazoval a učinil prostý závěr, že žalobce neuvedl skutečnosti vypovídající o jeho obavě z pronásledování kvůli azylově relevantním skutečnostem. Za této situace soud považuje napadené

rozhodnutí v rozsahu neudělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů

K otázce newvedení data vyhotovení rozhodnutí

27. Podle žalobce napadenému rozhodnutí chybí datum vyhotovení, což má mít za následek jeho nezákonnost.
28. Podle § 69 odst. 1 správního řádu se v písemném vyhotovení rozhodnutí uvede označení „rozhodnutí“ nebo jiné označení stanovené zákonem. Písemné vyhotovení rozhodnutí dále musí obsahovat označení správního orgánu, který rozhodnutí vydal, číslo jednací, datum vyhotovení, otisk úředního razítka, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby. Podpis oprávněné úřední osoby je na stejnopisu možno nahradit doložkou „vlastní rukou“ nebo zkratkou „v. r.“ u příjmení oprávněné úřední osoby a doložkou „Za správnost vyhotovení:“ s uvedením jména, příjmení a podpisu úřední osoby, která odpovídá za písemné vyhotovení rozhodnutí.
29. Podle rozsudku NSS ze dne 16. 6. 2011, č. j. 7 As 23/2011-82, je datum vyhotovení jednou z formálních náležitostí písemného vyhotovení rozhodnutí. Jeho smyslem a účelem je ukázat, ve kterém okamžiku se „pro domo“ (tedy uvnitř správního orgánu a pro jeho vnitřní účely) fakticky završil rozhodovací proces správního orgánu, tj. kdy byly zformulovány názory na skutkové a právní otázky, jež jsou předmětem správního rozhodnutí do jeho textu. Absence data vyhotovení je tedy nepochybně vadou písemného vyhotovení rozhodnutí, které by se měly správní orgány vyvarovat. Zpravidla však nepůjde o vadu způsobující nicotnost a většinou ani takovou nezákonnost daného rozhodnutí, pro kterou by bylo nezbytné je zrušit.
30. V projednávané věci podle soudu nelze říci, že napadené rozhodnutí neobsahuje datum vyhotovení. Je pravdou, že stejnopis napadeného rozhodnutí obsažený ve správním spise a kopie jeho stejnopisu předložená žalobcem datum vydání skutečně neobsahují, avšak prvopis napadeného rozhodnutí ve správním spise (č.l. 40 až 47) datum vyhotovení (21. 1. 2020) obsahuje. Prvopis napadeného rozhodnutí a jeho stejnopisy se však v záhlaví liší. Stejnopisy napadeného rozhodnutí v záhlaví obsahují označení žalovaného „MINISTERSTVO VNITRA ČR“, přičemž prvopis napadeného rozhodnutí, který obsahuje datum vyhotovení rozhodnutí, má v záhlaví uvedeno „guguMINISTERSTVO VNITRA ČR“. Rozhodnutí žalovaného tak datum svého vyhotovení, jehož nedostatek žalobce namítá, obsahuje, tento údaj absentuje pouze v jeho stejnopisech. Rovněž z protokolu o předání rozhodnutí ze dne 23. 1. 2020 podepsaného žalobcem vyplývá, že datum vyhotovení napadeného rozhodnutí bylo dne 21. 1. 2020. Stejnopis napadeného rozhodnutí je formálně vadný (opravitelný), neboť obsahuje zřejmou nesprávnost „gugu“. Stejnopis napadeného rozhodnutí doručený žalobci je však již bez této vady. Tato pochybení podle soudu nemají za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Napadené rozhodnutí datum vyhotovení obsahuje. Námitka je proto nedůvodná.

K neúplně zjištěnému skutkovému stavu

31. Žalobce namítá, že žalovaný nezjistil řádně skutkový stav věci a nepřihlédl ke všem rozhodným skutkovým okolnostem, přičemž napadené rozhodnutí nemá oporu v podkladech shromážděných žalovaným, a to ve vztahu k posouzení možnosti udělení humanitárního azylu a doplňkové ochrany.

32. Z dokumentů týkajících se otázek zdravotnictví podle soudu nevyplývají závěry, které žalovaný v napadeném rozhodnutí učinil. Dokument „*Gruzie Švýcarský Státní sekretariát pro migraci (SEM), 21. března 2018*“ představuje podle soudu pouze obecné informace o přístupu ke zdravotní péči v zemi původu žalobce. Navíc neobsahuje jakékoliv skutečnosti o reálné přístupnosti a dostupnosti léků a zdravotních služeb poskytovaných osobám trpícím onemocněními AIDS a jednotlivými typy hepatitidy. Tento dokument nepojednává ani o úrovni poskytované péče. Taktéž dokument „*Gruzie Informace sítě místních lékařů pracujících v zemích původu, č. BMA 10823, ze dne 29. dubna 2018, získaná v rámci evropského Projektu lékařských informací o zemích původu IV*“ takové informace nepodává. Vyjadřuje se pouze k dostupnosti léčiv pro léčbu onemocnění hepatitidy typu C, a to ještě pouze v soukromých zařízeních. Soud proto musí dát za pravdu žalobci v tom, že žalovaný nezjistil řádně skutkový stav věci. Pro řádné posouzení případu žalobce měl žalovaný zajistit nejprve jednoznačné důkazní prostředky ohledně zdravotního stavu žalobce (srov. níže) a následně měl zajistit takové informace o zemi původu žalobce, které se týkají jednotlivých onemocnění, kterými žalobce trpí (AIDS, hepatitidy typů A, C, D, popř. i B), a to jak ve vztahu k reálné dostupnosti jejich léčby a úrovně této léčby. Reálnou dostupnost léčby a léků uvedených onemocnění je nutné prověřit nejen ve vztahu k možnosti jejich získání v zemi původu, a to jak ve vztahu k finanční dostupnosti a dostupnosti lokální, tak i ve vztahu k případné diskriminaci osob postižených onemocněním AIDS. Je tedy třeba ověřit, zda vůbec žalobce může reálně bez nepřiměřených překážek léčbu podstoupit a tato mu bude skutečně poskytnuta. To vede i k posouzení úrovně případné léčby. Rozdílnost v úrovni poskytované zdravotní péče není sama o sobě dostatečný důvod pro udělení mezinárodní ochrany, jak správně uvádí žalovaný, nicméně žalovaný se musí zabývat otázkami týkajícími se zdravotního stavu žalobce, jakož i tím, zda léčba (nebo její absence) nebo přístup zdravotnického personálu k pacientům nepředstavuje nelidské či ponižující zacházení. V tomto směru proto musí shromáždit dostatečné podklady, což žalovaný v projednávané věci neučinil.
33. K povinnosti žalobce předkládat žalovanému lékařské zprávy a informovat jej o tom, u kterého poskytovatele zdravotních služeb je léčen, soud uvádí, že takováto povinnost žadatelů o mezinárodní ochranu ze zákona o azylu přímo nevyplývá. Žadatel o udělení mezinárodní ochrany je povinen k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany poskytnout údaje o zdravotním stavu, zdravotních omezeních a jiných zvláštních potřebách [srov. § 10 odst. 2 písm. k) zákona o azylu], což žalobce rámcově učinil. Žalovanému předložil rovněž zdravotní zprávy v německém jazyce, a je proto nesprávný skutkový závěr, že žalobce žádné lékařské zprávy nepředložil.
34. Postup žalovaného proto soud považuje za rozporný s vyhledávací zásadou, neboť důkazní břemeno ve vztahu k prokázání, že tvrzení žalobce o jeho zdravotním stavu se nezakládá na pravdě, popř. jaký je jeho skutečný stav, leží na žalovaném. Žalobci k unesení svého důkazního břemene stačilo předestření věrohodné výpovědi (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57). Navíc ze správního spisu vyplývá, že žalobce žalovanému lékařské zprávy stran svého zdravotního stavu a onemocnění, kterými trpí, předložil, nicméně žalovaný se těmito zprávami vůbec nezabýval, nepracoval s nimi jako s podklady pro vydání rozhodnutí a v napadeném rozhodnutí neuvedl jakékoliv důvody pro takové jednání (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 5. 2019, č. j. 7 Azs 435/2018-32). K předloženým zdravotním zprávám v německém jazyce navíc žalovaný nepořídil překlad. Ačkoliv žalobce poskytl souhlas s nahlížením do zdravotní dokumentace, žalovaný si neobstaral zprávu z prohlídky v přijímacím středisku ani se nesnažil v průběhu řízení

zjistit, zda, popřípadě v jakém zdravotním zařízení se žadatel v době od konání pohovoru začal léčit.

35. Nad rámec výše uvedeného odůvodnění soud uvádí, že námitka žalovaného, podle níž ČR nemá sloužit jako bezplatná „nemocnice“ pro cizince, kteří si zde hodlají zdarma vyléčit své zdravotní obtíže, neboť i někteří čeští občané musí obstarávat finanční prostředky na léčbu svých nezletilých nemocných dětí pomocí veřejných sbírek, je z hlediska posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany zcela nepodstatná.
36. Žalovaný proto svým postupem napadené rozhodnutí zatížil vadou řízení, která spočívá v tom, že skutkový stav, který vzal za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje podstatné doplnění. Námitka je důvodná.

K neudělení humanitárního azylu

37. Podle žalobce jeho situace představuje případ hodný zvláštního zřetele, a měl mu proto být udělen humanitární azyl, neboť je osobou těžce nemocnou.
38. Podle § 14 zákona o azylu lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu.
39. Soud předně připomíná, že rozhodnutí o udělení humanitárního azylu je vydáváno ve sféře správního uvážení žalovaného (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 2. 2006, č. j. 8 Azs 195/2005-66), z čehož vyplývají i omezené možnosti soudního přezkumu rozhodnutí takového rozhodnutí. Výklad neurčitého právního pojmu „případ hodný zvláštního zřetele“ a jeho aplikace na konkrétní skutkový stav jsou však plně a meritorně přezkoumatelné (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 1. 2015, č. j. 1 Azs 200/2014-27, č. 3200/2015 Sb. NSS).
40. Soud dále uvádí, že v rozsudku ze dne 28. 1. 2015, č. j. 1 Azs 200/2014-27, NSS nekonstatoval, že onemocnění hepatitidou typu C představuje při obtížné dostupnosti léčby v zemi původu skutečnost hodnou zvláštního zřetele. Citace, kterou v žalobě uvedl žalobce, se vztahovala pouze k rekapitulační (úvodní) části odůvodnění rozsudku, v němž NSS uvedl, k jakým závěrům dospěl Městský soud v Praze. Odkaz žalobce na tento rozsudek je proto nepřiléhavý, byť soud nevylučuje, že onemocnění hepatitidy C může, zejména ve spojení s dalšími okolnostmi, představovat skutečnost hodnou zvláštního zřetele.
41. NSS již dříve ve své judikatuře vymezil situace (srov. např. rozsudek NSS ze dne 18. 2. 2021, č. j. 5 Azs 311/2020-29), které lze považovat za případy zvláštního zřetele hodné. Jedná se např. o osoby zvláště těžce postižené či nemocné nebo osoby přicházející z oblasti stížená humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory; tedy situace, na které sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty § 12 a 13 zákona o azylu, ale ve kterých by bylo přesto nehumánní azyl neposkytnout (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55).
42. Stran otázky neurčitých právních pojmů se soud ztotožňuje se závěry právní vědy, podle které „[a]plikuje-li [...] správní úřad neurčitý právní pojem, musí vyložit, co pod ním rozumí, které znaky k jeho naplnění vyhledává, v jakém rozsahu a jakým procesem je nalezl, a jakou logickou úvahou shledal, že jsou dány. Správní soud – aniž by vykročil z mezí, které mu zákon dává, totiž posoudit pouze zákonnost rozhodnutí, tu má dostatečný prostor k tomu, aby jednotlivé fáze tohoto procesu podrobil své kontrole a poskytl dostatečnou ochranu žalobci, ovšem jen potud, pojme-li ten odpovídající námitku do žalobního tvrzení“

(Mazanec, M. Neurčité právní pojmy, volné správní uvážení, volné hodnocení důkazů a správní soud. *Bulletin advokacie*, 2000, č. 4, s. 11).

43. Soud proto uvádí, že žalovaný v napadeném rozhodnutí stran výkladu neurčitého právního pojmu „*případ hodný zvláštního zřetele*“ uvedl, že se zabýval rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl k jeho věku a zdravotnímu stavu, nicméně tyto aspekty posouzení již nijak dále nerozvedl (s výjimkou posouzení zdravotního stavu žalobce, který ohodnotil jako závažný). Zároveň žalovaný neuvedl jakékoliv úvahy k tomu, jak neurčitý právní pojem „*případ hodný zvláštního zřetele*“, a to rovněž ve vztahu ke skutkovým okolnostem projednávané věci, vyložil, tj. co pod ním rozumí, jaké „*znaky k jeho naplnění vyhledává, v jakém rozsahu a jakým procesem je nalezl, a jakou logickou úvahou shledal, že jsou dány*“, či dány nejsou. Odůvodnění, které žalovaný uvedl v části napadeného rozhodnutí týkající se posouzení možnosti udělení humanitárního azylu, výše uvedené podmínky nesplňuje, a to ve všech bodech. Navíc s ohledem na závěr soudu o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu (srov. výše) žalovaný ani nemohl § 14 zákona o azylu řádně aplikovat. Z judikatury zdejšího soudu totiž plyne, že „*[p]ostup žalovaného spočívající ve vyhodnocení skutkové podstaty, určení významu uvedeného pojmu a zařazení či nezařazení konkrétních okolností pod něj se přitom musí bezpodmínečně projevit v odůvodnění rozhodnutí o neudělení azylu*“ (rozsudek zdejšího soudu ze dne 18. 12. 2014, č. j. 45 Az 9/2014-95).
44. Soud proto napadené rozhodnutí v této části považuje za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

K neudělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu

45. Vzhledem k tomu, že soud dospěl k závěru, že žalovaný napadené rozhodnutí zatížil vadou řízení, která spočívá v tom, že skutkový stav, který vzal za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje podstatné doplnění, je znemožněno, aby soud přezkoumal závěry žalovaného ohledně nebezpečí vzniku vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, neboť i v tomto posouzení se musela nutně tato vada projevit.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

46. Soud ze shora uvedených důvodů shledal, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí zrušil dílem pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], dílem proto, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje podstatné doplnění [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný právním názorem soudu vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
47. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce sice byl v řízení plně úspěšný, a má tak právo na náhradu všech účelně vynaložených nákladů řízení. Neprokázal nicméně, že by mu v souvislosti s tímto soudním řízením jakékoliv náklady vznikly. Žalovaný neměl ve věci úspěch, nemá proto na náhradu nákladů řízení právo.
48. Žalobcem navržené a předložené důkazní prostředky v řízení o žalobě soud neprovedl, neboť napadené rozhodnutí zrušil z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti a nedostatečného zjištění skutkového stavu. Provedení předložených důkazních prostředků by proto v současné situaci bylo nadbytečné. V dalším řízení je na žalovaném, aby se jimi zabýval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 3. června 2021

JUDr. David Kryška, v. r.
samosoudce